

det høitideligt tilfikkrede. Den Mening have Mange, og, er den rigtig, saa siger jeg, at ved Forordningen er den Retsgrundvold, hvorpaa vi staae, bleven tagen fra os, tagen fra det danske Folk. Det danske Folk anseer ikke den Tilstand, hvori det befinder sig ved denne Forordning, for lovlig. Det troer, at den hviler paa et Brud paa Grundloven. Lader os derfor staae en endelig Afgjorelse af dette Spørgsmaal ad den Veie, hvorigjennem vi kunne staae det, ved at Rigsretten paadømmer dette Spørgsmaal. Lader man dette Spørgsmaal staae hen, oppeblende bedre Tider, da huske man paa, at denne, efter vor Formening grundlovsbrydende Forordning vorer op og bliver større og mægtigere i Tidens Løb; thi der er altid noget Berettiget i hvad der bestaaer. Mangen en Uret vinder Hævd ved Aarenes Løb, af en Urettes Rod vorer ofte efterhaanden en lovlig, bestaaende Tilstand frem, og saaledes ogsaa i nærværende Tilfælde; uagtet Forordn. af 26de Juli efter Manges Mening er ulovlig og indeholder et Brud paa Grundloven, saa kunde den, uantastet og urørt igjennem Aarenes Løb, vinde en saadan Hævd, men det er denne Hævd, vi ville tage bort fra den ved at anvende Rigsretsaction. Sæt, at Forholdene forandre sig, sæt, at en urolig Gæringsperiode atter indtræder, troer man da, at det er godt for et Folk at have den Overbevillning, at den bestaaende Tilstand hviler paa et Brud af Rigets Grundlov? (Hør, hør! Formanden ringer). Ja, jeg siger: troer Ministeriet, naar Folket er overbevist om, at man fra oven har brudt Ret og Lov, at det, da under saadanne Forhold vil være let at finde en Modvægt mod den Tilfælde, der da kan være for Folket til at betræde den Veie, som man fra oven har anvist, som Regeringen selv iforveien har betraadt, nemlig Ulovlighedens Veie? Af denne Grund er det, siger jeg, godt, at den Tvivl, der er kastet ind, finder sin endelige Afgjorelse ved en Dom af Rigsretten. Det er muligt, at den modige Tilfredshed, hvormed den ærede Indenrigsminister hilser en Rigsretsaction, er vel begrundet, det er muligt, at denne Mangel paa Frygt vil

finde sin Beskyttelse ved Sagens Udfald, det er ogsaa muligt, at Udfaldet vil stutte hans Forventning. Men i hvert Fald handle vi her ikke i den ene eller anden Interesse, vi handle i Samfundets Interesse, vi handle i Fædrelandets Interesse ved at søge at bringe den Retsgrundvold tilbage, som Ministeriet efter vor Formening har rokket ved sit Indgreb i Rigets Grundlov. Dette er Hovedsagen, det gælder ikke om de enkelte personlige Ansættelser; hvad enten man er Regeringens Tilhænger eller imod den, maa det ligge enhver sand Fædrelandsven paa Hjerte atter i Folkets Bevidsthed at stabe den Retsgrundvold, som efter Alt, hvad man kender, hvad Ministeriet ogsaa kender, efter vor Formening blev rokket ved Forordningen af 26de Juli d. A.

Det andet Punkt, som den ærede Forslagsstiller har fremført og udtryffeligt fremhævet, finder jeg ogsaa fortjener en nærmere Underfølgelse, nemlig Ministrenes Overstridelse af Budgettet. Naar Ministeriet stiller sig hen og siger: „Vi bryde os ikke om Ederes Tillid og Mistillid; saa længe vi, ved at slutte os sammen og ved at udøve Indflydelse paa alle dem, der under saadanne Omstændigheder kunne have nogen Indflydelse, kunne holde os, saalænge ville vi sidde ved Roret, saa kan det ikke være undgaaet Ministeriets Dyrksomhed, saaledes som det allerede er fremhævet af den ærede Forslagsstiller, at Thingets Stilling bliver en heel anden end tidligere, thi Thingets Stilling kan ikke være den samme til den Regering, hvortil det ingen Tillid har, som til den, hvortil det har Tillid. Hvis De, mine Herrer Ministre, ville regjere uden vor Tillid, saa holder Dem noie til, hvad De have Ret til; hvis De ville regjere uden Folkets Tillid, saa overstrider aldrig Budgettet, thi troer ikke, at vi paa Grund af den Tillid, som vi ikke have til Eder, bagefter ville bevilge de Summer, hvormed Budgettet er overfledet; holder Eder Punkt for Punkt til hvad der er bevilget, strider aldrig ud over det; thi naar Folkets Repræsentanter have